

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Szigeti színek

Reggeltől estig
a Margit-hídtól az Árpád-hídig

Népszava,

1962. jún. 3.

A Nemzeti Sportuszodában zajos az élet. A kompánia tagjai: Csendes Laci, Verbó Sanyi, Dunai Laci, Iró Jancsi, Galántai Gyuri — tizenöt évesek. Sokszor már kora reggel kijönnek. Indiszkrét kérdéseinkre Csendes Laci csendesen jegyzi meg:

— Passzold ide, Sanyi! Vinyázz! Sas és Paulovitz a jobb oldalon maradnak! Mi idogatunk.

Az Úttörő Stadionban kenény edzés folyik. Juhász Zoli — szeplős, huncut szemű legényke — erélyesen vezényel. Lehetnek vagy húszan. Tizenkét, tizennégy évesek. A budapesti általános iskolák közötti »világbajnokságra« készülődnek. Nagy a tét. Vajon ki lesz a bajnok?

Sziget...
Kora délelőtti verőfény. Csendes minden, csak a madarak csivitelése hallik. A túlsó oldalról tompán átúszó autómotorzúgás. Néha egy-egy hajókürt.

Tíz óra előtt pár perccel kiköt a komp. Furcsák a mai utasok. Nem akarnak kiszállni. Visszafordulnának, hogy újra átjöhessenek. Alig háromévesek. Minden délelőtt — ma szép az idő — átjönnek a Balzac utcából, az Autóvilámissági Gyár bölcsődéjéből. Janka Jancsi tengerész lesz, neki azért nem akarózik kiszállni, Fekete Sanyika pedig eli tüdőből kiabálja, hogy tavasz vízipisztolyt szerez s ezzel mindenkit lelocsol. Véül egymás nadrágtartóját negragadva, sorbaállnak.

— Néha Jutkáék is kijönnek...

— A szokásos dupla, kísérvél? Igenis, kérem, azonnal.

— Bocsánat, egy pillanatra... — szólítjuk meg a pincért —, egy kis kaszinói kulisszatitokról szólna?

— A Kaszinó »váltott műszakos« — délelőtt az öregeké, délután és este a táncolni vágyóké. Strandzárás után valóságos népvándorlás van — a Kaszinó egy kicsit a Sziget barométere is: tavaszt és telet egyformán jelez.

Szigorúan jár fel-alá a rózsakeremben az ór. Néha a vadaskert felé pillant. Megigazítja simlis sapkáját, s integetni kezd a botjával: »Ohó, fiatalember! A virágok...« A rendre utasított »fiatalember« hirtelen megáll, s mire Gergely bácsi odaér, hangos sírással a nagymamánál keres menedéket.

— Tessék félretenni azt a leleplező blokkot — a Szigeten a gyerekek is jobbak, mint másutt. Ez a szőke kisfiú a nagymamájával szokott jönni 11 felé. Elsétálnak a vadaskert mellett, s itt telepsznek meg.

Akkurátusan a sapkájához emeli kezét, és elsiet. Szolgálatban van...

Romok. Itt vadon nő a fű, elhagyatottnak tűnik minden — de egy mohos kő felől versetördéket kap fel a könnyű szél.

— »Az új tavasz játékos ujjá rügyet sodort az ághegyen
S most lágyan enyhe szája fújja,

hogy szétnyílják és lomb legyen.«

— Zsuzsika... Könyörgök, figyelj egy kicsit, ezt már tudod, most inkább matematikát tanuljunk. A négyzet, plusz bé négyzet... — Zsuzsika...

Érettségizők. A kislány olyan szőke, s a nap olyan vidáman süt... De már csak öt nap van az érettségig.

A Nagyszálló előtt német, francia, amerikai, osztrák rendszámú kocsik. A portás telefonál.

— Az útleveleket? Rendben van, kérem... — Leteszi a kagylót, s máris angolul válaszol. Kunz Péter majdnem másfél évtizede dolgozik itt. Míg beszélgetünk, egyik kezével kulcsokat ad át, másikkal beljebb tessékel egy turista-csoportot, közben villámgyorsan megmagyarazza egy belga kislánynak, merre van a Halászbástya. Francia vendégek érkeznek. — Elnézést, intézkednem kell... — És néhány perc múlva már egy német társaságnak szerez színházjegyet estére.

Lemenőben a nap, népeseedik a Sziget két oldalán a Duna. Vízre szállnak a parti csónakházak kenusai, kajakosai. S a jótékony esti szürkületben, öreg tölgyfák lombjának védelme alatt összébbhúzódnak a párok. Csendesedő szóval, lopva lopott csókkal beszélgetnek — s lenn megcsobban egy elfáradt hullám...

Kovács Ildikó